

Fővárosi Ítéltábla

3.Pf.20.661/2022/3/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ács és Társa Ügyvédi Iroda (cím1, ügyintéző: dr Ács Balázs ügyvéd) által képviselt felperes (cím2 felperesnek, a Marján Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr Marján István ügyvéd) által képviselt alperes cím4) alperes ellen konzorciumi szerződésből származó egyetemleges kötelezésből eredő elszámolási igény iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. január 21. napján meghozott 13.G.40.857/2020/58. számú és 80. sorszám alatt kiegészített ítélete ellen a felperes részéről 63., az alperes részéről 65. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy az alperes által a felperesnek fizetendő tőke összegét 362.018.438 (háromszázhatvankétfélmillió-tizennyolcezer-négyszázharmincnyolc) forintra leszállítja, amelyből az alperes 327.578.281 (háromszázhuszonhétmillió-ötszázhetvennyolcezer-kétszáznyolcvanegy) forint után 2021. március 26. napjától, míg 34.440.157 (harmincnégymillió-négyszáznegyvenezer-százötvenhét) forint után 2023. február 3. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékű késedelmi kamatot köteles megfizetni.

A felperes marasztalását mellőzi és az alperes viszontkeresetét teljesen elutasítja.

Az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 9.796.700 (kilencmillió-hétszázkilencvenhatezer-hétszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5.300.000 (ötmillió-háromszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes módosított keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 337. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdései alapján kérte az alperes kötelezését 409.434.634 forint és ezen összegből 13.731.193 forint után 2019. június 29. napjától, 64.440.157 forint után 2019. augusztus 1. napjától, 64.440.157 forint után 2019. augusztus 31. napjától, 64.440.157 forint után 2019. október 3. napjától, 64.440.157 forint után 2019. november 1. napjától, 64.440.157 forint után 2019. december 7. napjától, 20.000.000 forint után 2020. február 1. napjától, 10.000.000 forint után 2020. február 29. napjától, 10.000.000 forint és 24.440.157 forint után az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 naptól, 7.500.000 forint után 2019. április 17. napjától és 1.562.500 forint után 2019. október 18. napjától a rPtk. 301/A. § (1) és (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére. Előadta, hogy az alperessel a 2013. július 8. napján kötött konzorciumi megállapodás alapján közösen építési közbeszerzési pályázatot nyert, amely folytán a „Szeged-helység3” Ivóvízminőség-javító Önkormányzati Társulással (a továbbiakban: Társulás) 2013. október 30-án vállalkozási szerződést kötöttek. A szerződést a Társulás késedelem miatt felmondta. A Társulás által indított perben a bíróság a konzorcium tagjait egyetemlegesen kötelezte a szerződés szerinti késedelmi kötbér megfizetésére. A felperes 2015. december 14-én bankgarancia nyújtásából származóan 160.782.856 forint kötbérelőleget megfizetett, majd 2019. április 11-én a Társulással részletfizetési megállapodást kötött. A bankgarancia és a jogerős határozat szerinti kötbér illetékkel, perköltséggel együtt mindösszesen 818.869.269 forint összeget tett ki, amelyet teljes egészében a felperes fizetett meg, és amelynek fele a rPtk. 338. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte volna.

[2] Az alperes kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint a vállalkozási szerződésből ráeső részt megfelelően és teljes mértékben teljesítette, míg a késedelem, a próbaüzemek lefolytatásának elmaradása, a vízben fennálló pseudomondas fertőzés kiküszöbölésének hiánya a felperes terhére róható. A tervezést kizárólag a felperes végezte, és a téves, nem megfelelő megalapozottsággal megvalósított tervezési munka folytán többletköltség merült fel, amely kizárólag az alperesnél jelentkezett, s ennek érvényesíthetőségéről a felperes a vele történt előzetes egyeztetés nélkül lemondott. A csatolt okiratok alapján állította, hogy a felperes a tervező mint alvállalkozó bevonásával saját felelősségi körében maga végzett el minden tervezési feladatot, mely tevékenységért és ezen tevékenység bizonyított késedelméért a peres felek viszonyában felelősség őt terheli.

[3] Az alperes érdemi védekezésében másodlagosan beszámítást tartalmazó nyilatkozatot terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a felek között több vállalkozási szerződés is létrejött, amelyek alapján kiállított számlák közül a felperesnek a 2015. január 7. napján esedékessé vált számla száma1 számú számlából 2.863.500 forint, a 2016. január 9-én esedékessé vált számla száma5 számú számlából 1.856.500 forint, a 2016. január 9. napján esedékessé vált számla száma6 számú, 183.600.000 forint összegű számla alapján

mindösszesen 12.432.322 forint, továbbá az vállalkozási szerződés száma2 számú felbontott vállalkozási szerződésből eredően 45.000.000 forint lejárt tőketartozása áll fenn az alperes felé, amelyre tekintettel összesen 61.882.322 forintot és annak a részösszegek alapjául szolgáló számlák esedékességének napjától a kifizetés napjáig járó, a rPtk. 301/A. §-a alapján járó késedelmi kamatát kívánta beszámítani. Az alperes ezen túlmenően beszámítani kívánta azt az összeget, amellyel a felperes az alperesi többletteljesítést kiszámlázva jogalap nélkül gazdagodott, azaz 51.772.080 forintot és járulékait. Az alperes elszámolása folytán a beszámítással a felperes követelése 276.402.470 forintra csökkent.

[4] Az alperes pontosított viszontkeresetében elsődlegesen a rPtk. 318. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó rPtk. 339. § (1) bekezdése alapján 307.128.440 forint tőke és annak 2018. június 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni a felperest tekintettel arra, hogy a felperes mint a Konzorcium vezetője kárt okozott neki, amikor a Társulással szemben lemondott az általa végzett pótmunkák többletköltségének érvényesítése iránti igényéről. Az alperes másodlagosan 153.564.220 forint tőke és annak 2018. június 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest a rPtk. 200. § (1) bekezdése, 205. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 337. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdése alapján.

[5] A felperes kérte az alperes beszámítási kifogásának és viszontkeresetének elutasítását.

[6] Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 409.434.634 forint tőkét, és ezen összegből 13.731.193 forint után 2019. június 29. napjától, 64.440.157 forint után 2019. augusztus 1. napjától, 64.440.157 forint után 2019. augusztus 31. napjától, 64.440.157 forint után 2019. október 3. napjától, 64.440.157 forint után 2019. november 1. napjától, 64.440.157 forint után 2019. december 7. napjától, 20.000.000 forint után 2020. február 1. napjától, 10.000.000 forint után 2020. február 29. napjától, 7.500.000 forint után 2019. április 17. napjától, 1.562.500 forint után 2019. október 18. napjától, továbbá 10.000.000 forint és 24.440.157 forint után az ítélet jogerőre emelkedését követő 15. utáni naptól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt késedelmi kamatot. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 153.564.220 forint tőkét és annak 2018. június 11. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt késedelmi kamatát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7.481.000 forint perköltséget, és megállapította, hogy a peres felek ezt meghaladóan költségeiket maguk viselik.

[7] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a „Szeged-helység3” Ivóvízminőség-javító Önkormányzati Társulás 2013. május 25-én az ivóvízkezelő mű építési

munkáira vonatkozó közbeszerzési pályázatot írt ki. A peres felek 2013. július 8. napján konzorciumi megállapodást kötöttek egymással, melyben megalakították az „AB Szeged 2013” konzorciumot azzal a céllal, hogy a közbeszerzési pályázatra közös ajánlatot nyújtanak be, és kölcsönösen együttműködnek az ajánlat elkészítésben, benyújtásában, mind a pályázat elnyerése esetén a megkötendő szerződés teljesítése és végrehajtása során. A konzorciumi megállapodás szerint a konzorcium vezető tagja a felperes. A konzorciumi megállapodás IX. pontja értelmében a felek kijelentették, hogy a jogszabályok szerint együttes és egyetemleges felelősséget vállalnak a közbeszerzési eljárás eredményeként megkötendő szerződés szerződésszerű teljesítéséhez szükséges munkák megvalósításáért. A konzorciumi megállapodás XI. pontja értelmében a felek a köztük levő munkamegosztást akként határozták meg, hogy együttesen végzik az előkészítési és tervezési munkák, a megrendelések, hatósági szakfelügyelet, közművezeték építési munkák, biztosítások, projekt-koordinációját, a vezetői egyeztetéseket, míg a felperes a kutakkal kapcsolatos kivitelezési munkákat, gépészeti és villamos munkákat, vízkezelési és víztisztítási munkákat, beüzemeléseket és próbaüzemeket, a minőségi vizsgálatokat, munka és egészségvédelmet, addig az alperes az irtást, föld és sziklamunkákat, útépítési munkákat, ideiglenes melléklétesítmények kialakítását, közművezetékek építéséhez kapcsolódó szakipari munkákat, építőmesteri és egyéb szakipari munkákat külön végzi. A tagok konzorciumban való részesedés mértékét 50-50 %-ban határozták meg.

[8] A pályázatot a felek által alkotott konzorcium nyerte el, így a Társulás és a konzorcium között 2013. október 30. napján átalánydíjas vállalkozási szerződés jött létre a perbeli projekt tárgyában. A szerződés teljesítésének véghatárideje 19 hónap volt, melyet azonban három esetben módosítottak, hatósági engedély megszerzésének elhúzódása, csőtörés majd régészeti munkák miatti munkavégzési tilalom folytán, s az utolsó teljesítési időpont 2015. október 5. napjára módosult. A szerződésmódosítások költségvonzatait a konzorcium magára vállalta. 2015. december 7-én a Szeged-helység³ Ivóvízminőség-javító Önkormányzati Társulás a vállalkozási szerződést az AB konzorcium 60 napon túli késedelmére tekintettel 14 napos határidővel felmondta.

[9] A Társulás a Szegedi Törvényszék előtt 7.G.40.033/2016. ügyszámon pert indított a jelen peres felekkel mint alperesekkel szemben késedelmi kötbér megfizetése iránt. A perben az alperesek viszontkeresetet terjesztettek elő együttesen a jogszerűtlenül lehívott bankgarancia és 316.008.360 forint pótmunkadíj, mindösszesen 525.615.712 forint és járulékai iránt. A Szegedi Törvényszék a lefolytatott szakértői bizonyítás és a tanúk meghallgatását követően a Társulás késedelmi kötbér megfizetése iránti keresetét elutasította, míg az I. r. alperes (jelen per felperese) részére a lehívott bankgaranciából 160.782.856 forint és járulékai megfizetésére kötelezte azon per felperesét, ugyanakkor a 316.008.360 forint összegben felmerült – a jelen perben az alperes viszontkeresetében érvényesített – pótmunkadíj iránti igényt elutasította. A Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.228/2018/13. szám alatti, 2019. január 24. napján kelt ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, és kötelezte a jelen perrel érintett feleket mint I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 482.348.569 forint tőkét és annak járulékait, ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet teljes egészében elutasította. Az Szegedi Ítéltábla megállapította, hogy a vállalkozók késedelembe estek, így a felek közötti jogviszony jogszerű felmondással történt megszűnésének időpontjáig felmerül a szerződésszegő alperesek késedelmi kötbérfizetési

kötelezettsége, amelynek összege a már lehívott bankgarancia mellett 482.348.569 forint erejéig alapos. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.20.544/2019/13. számú 2019. június 20-án kelt ítéletében a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartotta. A felperes és a Társulás 2019. április 11. napján a jogerős ítélet alapján teljesítendő fizetési kötelezettség megfizetése tárgyában részletfizetési megállapodást kötöttek egymással.

[10] A felperes mint megrendelő és az alperes mint vállalkozó 2014. március 12-én 44.500.000 forint, 2014. május 5-én 183.600.000 forint, 2014. november 10-én 171.428.571 forint összegű díjat tartalmazó vállalkozási szerződéseket kötöttek egymással.

[11] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felek a konzorciumi szerződést 2013. július 8. napján kötötték, ezért arra a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdése értelmében a rPtk-t kellett alkalmazni. A konzorciumi szerződés XI. pontja alapján a vállalkozási szerződésben foglaltak teljesítéséért a tagok egyetemlegesen voltak kötelesek helytállni. A felek között megkötött konzorciumi szerződés alapján az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy fennáll-e felróhatóság a megkötött vállalkozási szerződés teljesítésének megghiúsulása során kizárólag az egyik konzorciumi tag részéről, illetve megállapítható-e valamelyik tag részéről a konzorciumi szerződés megszegése. Ezen állítás tekintetében az alperesnek kellett hitelt érdemlő módon bizonyítania, hogy egyértelműen és kizárólag a felperes szerződésszegése folytán került sor a Társulás által a szerződés felmondására és a kötbér peres eljárás keretében történt érvényesítésére. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.228/2018/13. szám alatti jogerős határozata ítélt dolgot jelent ugyan a konzorcium tagjai és a Társulás közötti szerződésszegés megítélése vonatkozásában, azonban a perbíróságnak a peres felek relációjában kellett a tényállást feltárnia, és vizsgálnia, hogy melyik fél kizárólagos magatartása okozta a szerződés felmondását és a kötbér érvényesítését. Az elsőfokú bíróság azonban a meghallgatott tanúk vallomásai és az okirati bizonyítékok alapján nem látott lehetőséget arra, hogy a felróhatóság tekintetében a jogerős ítélettől eltérő tényállást állapítson meg. A szerződésszegés objektíve a konzorciumnak volt felróható, hiszen a munkálatok a módosított teljesítési határidőre sem készültek el, s a vállalkozási szerződés nem teljesítéssel, hanem felmondással szűnt meg.

[12] A tervező cég képviselője tanúvallomásában cáfolta, hogy a tervezés kizárólag a felperes érdekkörébe tartozott, és hogy a megvalósult tervezési késedelem kizárólag a felperes terhére esett, továbbá elmondta, hogy nem a tervek késedelme volt a felmondás oka, hiszen számos átervezést az alperes kért az egyeztetések során, melynek mindig maradéktalanul eleget tettek. A tanú ezen előadását alátámasztotta a felek e-mail levelezése is. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a tervezés vonatkozásában megállapította, hogy a tervezés névleg ugyan a felperesen keresztül bonyolódott, de annak folyamatába az alperest is bevonták, és abba az alperesnek elejétől fogva beleszólása volt, így a tervezés késedelme nem kizárólag a felperesnek róható fel.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy alaptalan az az alperesi hivatkozás, amely szerint a megbízó felmondására a vízrendszerben fellelhető baktériumfertőzés, illetve a technológiai hiányosságok miatt került sor, amelyek a felperes érdekkörébe tartozó körülmények. A felmondás oka nemcsak a működés és a sikeres próbaüzemek elmaradása volt, mert az alperes hibás, hiányos teljesítését is feltárták, vagyis az alperes megalapozatlanul állította, hogy saját teljesítése 100 %-os lett volna. A szakértői vélemények szerint utólag már nem lehet megállapítani, hogy a konzorcium tagjai közül kinek róható fel a fertőzés bekövetkezése. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a konzorcium mindkét tagjának felróható a szerződés határidőben történő teljesítésének elmaradása, az alperes a kivitelezés során késlekedett, és hiányosan, továbbá hibásan teljesített, míg a felperes alvállalkozói is késedelembe estek. A hibás teljesítés ugyanúgy a felperes terhére is róható, így a konzorciumi szerződésben rögzített 50-50% mértéktől eltérő felróhatósági arány sem határozható meg a jelen perben előterjesztett peradatok alapján sem, ezért az elsőfokú bíróság a kereset teljes elutasítására vonatkozóan az alperes elsődleges ellenkérelmét nem találta megalapozottnak, s nem tért el a szerződésszegés miatt folyamatban volt perben történt tényállási megállapításoktól sem, és a kereseti kérelmet teljes egészében alaposnak találta.

[14] Az elsőfokú bíróság ezt követően az alperes másodlagos védekezése szerint a beszámítási kifogást vizsgálta és megállapította, hogy az alperes által beszámítani kívánt követelések közül a felperes az 51.772.080 forintos tételt jogalapjában is ésösszagszerűségében is vitatta, amelyet az elsőfokú bíróság a felperes számszaki levezetése alapján nem fogadott el. A 61.882.322 forint összegű tétel vonatkozásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy annak jogalapját a felperes nem vitatta, ugyanakkor azösszagszerűséget érintő védekezése megalapozott, mert az alperes nem a perrendtartás szabályainak megfelelően végezte el az elszámolást, vagyis számítása nyilvánvalóan téves volt, amelyet ezért érdemben kellett elutasítani.

[15] Az elsőfokú bíróság ezután az alperesi viszontkeresetet vizsgálta, és megállapította, hogy a perbeli vállalkozási szerződés 1. számú módosítása értelmében a konzorcium a pótmunkával felmerült többletköltséget nem kívánta érvényesíteni. Az alperes hivatkozása szerint a felperes egyoldalúan döntött a lemondásról, azonban a vállalkozási szerződést az alperes is aláírta. Az elsőfokú bíróság szerint a konzorcium tagjait az átalányösszegben kifejezett vállalkozói díj meghatározása során gondos körültekintés terhelte. Az előzményi per adatai alapján az alperes által állított többletköltség valóban felmerült, és azt egyértelműen az alperes viselte, amely a megrendelővel szemben pótmunka-díjként nem érvényesíthető, de a konzorcium tagjai között egymással szemben a konzorciumi szerződés keretei között elszámolható. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint annak terhe, hogy a konzorcium a pótmunka-díj iránti igényét a megrendelővel szemben nem tudta eredményesen érvényesíteni, nem hagyható kizárólag az egyik konzorciumi tag terhére. Az alperes elsődlegesen szerződésszegéssel okozott kártérítés címén terjesztette elő igényét, e jogcím alapján azonban a viszontkereset nem alapos, mert a konzorciumi szerződés szándékos megszegése nem állapítható meg amiatt, hogy a felperes nem tudott igényt érvényesíteni a megrendelővel szemben, illetve nem róható a terhére, hogy lemondott az igény érvényesítéséről, hiszen egyrészt az alperes is mindvégig ismerettel bírt a tárgyalási folyamatok helyzetéről, másrészt a szerződés alapján ezt az igényt a Szegedi Törvényszék is elutasította utóbb. A kártérítés tényállási elemeinek hiányában a viszontkereset az elsődleges

jogcímen nem alapos, mert nincs szándékos jogellenes és felróható szerződésszegő felperesi magatartás, amellyel a kár okozati összefüggésben állna.

[16] Az elsőfokú bíróság szerint a viszontkereset másodlagos jogcíme körében ugyanakkor a rPtk. 338. § (1) bekezdés alapján e többletköltségre is a konzorciumi megállapodás XI. pontjában foglalt tagi részesedés 50-50 %-os mértéke az irányadó. E másodlagos jogcímre nézve a felperes érdemi jogi védekezést nem adott elő, kizárólag arra hivatkozott, hogy közösen mondtak le a felek a pótmunkadíjról, mert nem volt más lehetőségük. A joglemondás kiterjesztően nem értelmezhető, azaz a megrendelővel szembeni lemondásból nem következik, hogy az alperes a felperessel szemben is lemondott volna többletköltsége megtérítéséről. A másodlagos viszontkeresetösszege helytállósága körében jogvita nem volt, így az elsőfokú bíróság az alperes által érvényesített másodlagos viszontkereseti igényt a konzorciumi szerződés alapján a felmerült költség 50 %-os mértékében elfogadhatónak találta.

[17] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. §-a alapján történő felülbíráását és a Pp. 383. §-a alapján részbeni megváltoztatásával az alperes viszontkeresetének teljes elutasítását. Kérte továbbá az alperes másodfokú per költségben való marasztalását. Az elsőfokú bíróság ítéletének támadott rendelkezésével összefüggésében előadta, hogy a per során többször hivatkozott a Szegedi Törvényszék, illetve a Szegedi Ítéltábla határozataira, amelyek alapján ítélt dolognak minősül, hogy sem a felperes, sem az alperes nem tarthat igényt pótmunka-díjra. A peres felek között létrejött konzorciumi megállapodás rögzíti, hogy a felek külön-külön és együttesen milyen feladatokat végeznek, az alperes tehát tisztában volt azzal, hogy mely feladatokat kell önállóan, saját eszközeivel és saját kockázatára elvégeznie. A sikeres közbeszerzési eljárás alapján az alperes a vállalkozási szerződést önállóan írta alá, akárcsak a felperes.

[18] A vállalkozási szerződés 3.2. pontja kifejezetten rögzíti, hogy az alperes által egyedül végzendő feladatának ellenértéke maximum a projekt elszámolható költségének 20%-a lehet. A vállalkozási szerződés 3.4. pontja tartalmazza, hogy a szerződéses ár a vállalkozó kötelezettségeihez tartozó összes költséget tartalmazza. A szerződés vállalkozó alatt nem a konzorciumot, hanem a felperest és az alperest érti, így tehát a számlákat külön a felperes és külön az alperes állította ki a szerződés alapján úgy, hogy a felek a konzorciumi megállapodásukkal összhangban a vállalkozói díjból egyenlő mértékben részesedtek. A vállalkozási szerződésben a felek átalánydíjas vállalkozói díjban állapodtak meg, ezzel elfogadva azt, hogy az alperest a teljes vállalkozói díj 50%-a illeti meg. A felek tudatosan zárták ki azt, hogy a teljesítéshez kapcsolódó költségeiket kiszámolják és megosszák, vagyis az átalánydíj a felek által elvégzendő munkát és annak valamennyi munka- és anyagdíját teljeskörűen tartalmazta. A felperes és az alperes a külön-külön végzendő feladatok vonatkozásában önállóan járt el, egymással szemben a költségek érvényesítését mind a konzorciumi szerződésben, mind a vállalkozási szerződésben kizárták.

[19] Az alperes a 307 millió forintot meghaladó összegű pótmunka-igényét sem a projektet lezáró jegyzőkönyvben, sem azt követően nem érvényesítette, annak teljesítésére nem szólította fel a felperest. Átalánydíjas építési szerződés esetében a többletmunka elszámolására a vállalkozó nem tarthat igényt, a pótmunkák ellenértékét azonban utólag igényelheti. A perbeli esetben azonban – ahogyan azt a Szegedi Ítéltábla kifejtette – az alperesek nemcsak kivitelezést, hanem tervezést és engedélyeztetést is vállaltak, amelyből következően a pótmunka fogalma nem értelmezhető, hiszen a terveket nem a megrendelő szolgáltatta. Ebből következően a jelen per felperese és alperese a vállalkozási szerződés és a konzorciumi megállapodás alapján senkivel szemben sem érvényesíthet pótmunka vagy többletmunka jogcímén igényt. Mindezek alapján tévesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a megrendelővel szembeni sikertelen érdekérvényesítés következményei nem hagyhatók kizárólag az egyik konzorciumi tag terhén. A felperes a maga részéről támogatta többletköltség érvényesítését a megrendelővel szemben, ez azonban nem vezetett eredményre, a felek által indított perben sem a Szegedi Törvényszék, sem a Szegedi Ítéltábla nem látott lehetőséget arra, hogy a pótmunka ellenértékét megítélje.

[20] Az alperes fellebbezésében kérte a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását, illetve a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy az alperes beszámítási kifogására tekintettel a másodfokú bíróság a felperest megillető marasztalás összegét 95.578.957 forinttal szállítsa le és ennyiben a felperes kereseti kérelmét utasítsa el, illetve kötelezze a felperest az első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperes kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 369. § (3) és (4) bekezdése szerinti anyagi jogi és eljárásjogi felülvizsgálatát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében megsértette a Pp. 237. § (4) bekezdésében és a 279. § (1) bekezdésében foglaltakat, továbbá figyelmen kívül hagyta a tanúvallomások közötti feloldhatatlan ellentmondásokat és kirívóan iratellenesen értékelte az alperes által becsatolt bizonyítékokat, illetve azokból okszerűtlen következtetéseket vont le, és ezért a döntése ténybelileg és jogilag egyaránt megalapozatlan.

[21] Az alperes kiemelte, hogy a Kúria Pfv.V.20.544/2019/13. számú felülvizsgálati ítélete szerint a vállalkozási szerződés teljesítése során túl sok időt vett igénybe az előkészítési, engedélyeztetési és tervezési fázis, és emiatt a kivitelezésre az eredeti ütemtervhez képest kevesebb idő jutott. Ezen ítéleti megállapításnak a kereseti kérelem elutasítása szempontjából kiemelt jelentősége van. Az elsőfokú bíróságnak a perben elsődlegesen abban kellett állást foglalnia, hogy a jogerős ítélettel megállapított, a felek alkotta konzorcium késedelme kapcsán a konzorcium tagjainak felróhatósága hogyan aránylik egymáshoz. A projekttel kapcsolatos tervezési feladatok a felperes állításával és a konzorciumi megállapodásban írtakkal ellentétben kizárólag a felperes kompetenciájába és felelősségi körébe tartoztak, amelyek késedelmes teljesítése okozta a vállalkozási szerződés felmondását. Ugyancsak a felperes kizárólagos kompetenciájába tartozott a technológiával, az elektromos szereléssel és a gépészeti, valamint a próbaüzemmel kapcsolatos munkák határidőben történő elvégzése is. Tény, hogy hat hónappal a véghatáridő előtt a próbaüzemek nem indultak meg, a felperes az alvállalkozóival kötött szerződésektől elállt.

[22] Az elsőfokú ítélet helyesen rögzítette, hogy a felperes és a tervező1 mint alvállalkozó között létrejött tervezési szerződésben az alperes nem volt fél. A tervezési feladat kizárólag felperesi kötelezettségvállalás volt, amelynek teljesítését a felperes teljes egészében kiszervezte az alvállalkozójának. A projekt már a tervezési szakban olyan késedelmet szenvedett, hogy az elvégzendő feladatok határidőben történő teljesítésére esély sem volt. Az alperes a kooperációs megbeszéléseken a tervezés szakaszában nem vett részt, azokon nem képviseltette magát. Alaptalan az a felperesi hivatkozás, hogy részt vett volna a tervezési feladatok ellátásában akkor, amikor a levelezésben az elkészült tervekkel kapcsolatban vélemény formált, hiszen a tervezési feladatokat csak a tervező1 végezte, aki a felperes megbízásából járt el. A per során becsatolt okiratok egyértelműen bizonyítják, hogy a tervezési feladatokat lényeges késedelemmel végezték el, és hogy a vállalkozási szerződés felmondására a 60 napot meghaladó késedelem miatt és nem a hibás teljesítés okán került sor. A késedelmi kötbér a konzorciumi tagokat terheli, azonban az egymás közötti felelősség megosztásakor vizsgálni kell a tagok tevékenységének a késedelemre gyakorolt hatását, és a késedelemben való közrehatásuk arányát. A szerződésszegés következtében beálló kötbérfizetési kötelezettség a felek között a felelősség, illetve a felróható magatartásuk arányában oszlik meg.

[23] Mivel a késedelem a felperes kizárólagos hatáskörébe tartozó késedelmes teljesítés miatt következett be, ezért nem követelheti a megrendelő részére teljesített kötbér és járulékaik ötven százalékaának megfizetését. Az a körülmény, hogy a felperes alvállalkozója, a tervező1 nem teljesített határidőben, a felperes érdekkörébe tartozó körülmény, mert a konzorciumi szerződés keretein belül a felperes úgy felel az alvállalkozó teljesítéséért, mintha azt saját maga látta volna el. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során egyáltalán nem értékelte a tanúk vallomását, amelyek alátámasztották, hogy a tervezés a felperes feladata volt, és ezt késedelmesen teljesítette.

[24] Az alperes a másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán kiemelte, hogy beszámítási kifogását csak a 61.882.322 forintos összeg vonatkozásában tartja fenn, amelyet a felperes sem jogalapjában, semösszagszerűségében nem vitatott, így az vele szemben a beszámítás kézhezvételével hatályosult. Előadta, hogy a beszámítási nyilatkozat megtételének időpontjára, azaz 2021. március 3. napjára kiszámított késedelmi kamatokkal együtt a beszámítani kért összeg mindösszesen 95.578.957 forintot tesz ki. A jogalapjában ésösszagszerűségében nem vitatott beszámítási kifogást az elsőfokú bíróság nem hagyhatta volna figyelmen kívül. A beszámítási kifogás elutasítása nem lehet alapos arra tekintettel, hogy a beszámítást a felperes a kereseti követelés téves számítása miatt kifogásolta. A beszámítási kifogást a hatályos jogszabályoknak megfelelően terjesztette elő, annakösszagszerű helytállóságát okiratokkal bizonyította, az elsőfokú bíróság ehhez képest a kifogás elutasításának jogilag elfogadható indokát nem adta. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kifejtettre figyelemmel megsértette a rPtk. 4. § (1) és (4) bekezdését, 296. §-át, 299. §-át, 315. §-át, 338. § (1) bekezdését, 344. § (1) bekezdését és 391. § (3) bekezdését, valamint a Pp. 2. § (2) bekezdését, 209. § (1) bekezdését, 210. §-át, 266. §-át, és 279. § (1) és (3) bekezdését.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet alperes által támadott rendelkezéseinek helybenhagyását. Fenntartotta, hogy az átalányáras vállalkozási szerződés

alapján a pótmunka vagy többletmunka nem volt elszámolható, ahogyan azt a Szegedi Törvényszék, illetve a Szegedi Ítéltábla is megállapította. Kiemelte, hogy a többletköltség érvényesítéséről a felek által alkotott konzorcium a 2015. május 28. napján kötött szerződésmódosítással közösen és egybehangzó nyilatkozattal mondott le. Az alperes ügyvezetője tanúvallomásában maga is elismerte a többletköltségről való lemondás szükségességét, illetve elmondta, hogy az első szerződésmódosítást azért kellett aláírni, mert a konzorciumnak nem volt választási lehetősége. Az alperes tehát tudatában volt annak, hogy a többletköltségről lemondott. Az erre vonatkozó szerződésmódosítást azért írta alá, mert az egyeztetés során maga is belátta, hogy ez a kivitelezés befejezése érdekében, illetve az esetleges kötbér-igény érvényesítésének elkerülése miatt szükséges.

[26] Az alperes tévesen állítja, hogy a tervezési feladatok a felperes kompetenciájába tartoztak, mert a konzorciumi megállapodás XI. pontja szerint a felek az előkészítési és tervezési munkákat együttesen végzik. Életszerűtlen az alperesi előadás, hogy nem vett volna részt a tervezési feladatokban, mivel egyes épületek és műtárgyak tekintetében az alperes rendelkezett a tervezéshez szükséges információkkal. Mindezt tanú2 és tanú4 tanú vallomása is alátámasztja. Az a körülmény, hogy a konzorciumi megállapodás szerint egyes feladatokat a tagok együttesen végeznek, nem jelenti azt, hogy a feladatokat a konzorciumi részesedés arányában osztják meg egymás között (F/58. szám alatt csatolt nyilatkozat). A konzorciumi részesedések aránya az elvégzendő összes feladatra értendő. Mindezek alapján téves az az alperesi levezetés, hogy kizárólag a felperesnek róható fel a tervezési feladatok késedelmes teljesítése. Az alperes által küldött e-mailek is azt igazolják, hogy az alperes a tervezésben részt vett, illetve hogy a terveket esetenként a kérésének megfelelően utólag módosították. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a tervezés névlegesen a felperesen keresztül bonyolódott, de a tervezési folyamatokba valójában az alperest is bevonták, azokba az alperesnek kezdettől fogva beleszólása volt. Az elsőfokú bíróság arra is helyesen következtetett, hogy a tervezés késedelme nem kizárólag a felperesnek róható fel.

[27] A felperes az alperes beszámítási kifogásával összefüggésben előadta, hogy azt az elsőfokú eljárás során mind jogalapjában mind összecszerúségében vitatta, az alperes szerződésben vállalt kötelezettségeinek hibás teljesítésére, illetve a teljesítés elmaradására hivatkozással. Előadta, hogy nincs jogszabályi alapja annak, hogy az alperes a tőke után fizetendő kamatot „befagyasztotta” és tőkésítette. Az alperesnek elő kellett volna adnia és le kellett volna vezetnie a szemben álló tőke- és kamatkövetelések elszámolását a beszámítás időpontjára vonatkoztatva, ennek azonban az alperes fellebbezésben előadott kérelme nem felel meg. Az alperes elszámolása ellentétes a rPtk. 293. §-ában foglaltakkal, másrészt mindenképp a beszámítás megváltoztatásának minősül, amely a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás során nem megengedett. Az alperesi elszámolás alapján az alperes úgy csökkentené a felperes követelését, hogy a beszámítással érintett tőkerész tekintetében a kamatot nem tudja érvényesíteni, amely 12 millió forintos hátrányt jelent a felperes kárára.

[28] A felperes előadta továbbá, hogy a Szegedi Ítéltábla jogerős ítélete alapján a teljesítés nem a próbaüzem lefolytatásának elmaradása miatt nem volt 100%-os, hanem a műszaki kivitelezési hiányok miatt is, amely feladatok elvégzése alperes hatáskörébe tartozott a konzorciumi megállapodása alapján. Az előzményi perben hozott ítélet tényállítása ítélt

dolognak minősül, amely kihat a felek vállalkozási szerződéssel kapcsolatos felróhatósága arányának megállapítására is. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen következtetett arra, hogy a vállalkozási szerződés megszüntetése körében a felek felelősségének aránya 50-50%.

[29] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet másodlagos viszontkeresetnek helyt adó rendelkezésének helybenhagyását a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján. Előadta, hogy a pótmunka elvégzésének tényét és annak összezszerűségét sem a megrendelő, sem a felperes nem vitatta. A felperes által dogmatikailag helyesen levezetett fogalmi elhatárolásnak a Szegedi Törvényszék előtt indult eljárásban volt csak relevanciája, a jelen perben azonban az alperes viszontkeresetének nem ez volt a tárgya és jogcíme. Másodlagos viszontkeresetét a konzorciumi szerződés alapján, a Ptk. 337. § (1) bekezdésére és 338. § (1) bekezdésére hivatkozással terjesztette elő. A felperes által sem vitatottan a konzorciumi szerződéssel kapcsolatos elszámolásra nem került sor, az alperes által elvégzett jelentős pótmunka- és többletmunka-költségek az alperes terhén maradtak, holott a megállapodás alapján ennek költségét ugyanúgy meg kellett volna osztani egymás között, mint a nyereséget. A konzorciumi szerződés alapján keletkezett elszámolási igény eddig perben nem került érvényesítésre, így ítélt dologról nem lehet beszélni.

[30] A felperes a viszontkereset körében a másodlagosan megjelölt jogcím tekintetében érdemi védekezést nem adott elő, kizárólag arra hivatkozott, hogy a felek közösen mondtak le a pótmunka díjáról, mert nem volt más lehetőség. A joglemondás azonban a felek viszonyában kiterjesztően nem értelmezhető. Az, hogy a szerződésmódosítást az alperes tudomásul vette, nem jelenti azt, hogy a felperessel szemben is lemondott volna a többletköltséggel kapcsolatos igényeiről. A másodlagos viszontkereset összezszerűsége körében a felek között vita nem volt, a felperesi ügyvezető maga is úgy nyilatkozott, hogy az a költség a konzorcium részéről egyértelműen felmerült. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen következtetett arra, hogy a konzorciumi szerződés alapján az alperes viszontkereseti igénye 50%-os mértékben elfogadható. A perben csatolt okiratokkal az alperes bizonyította, hogy a teljesített pótmunka és többletmunka nélkül a projekt nem készült volna el, a konzorcium nem tudott volna teljesíteni. Az okiratok azt is alátámasztják, hogy ezekhez a költségekhez a felperes nem járult hozzá.

[31] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül, mert annak elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ugyanakkor a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között gyakorolta, így az elsődleges viszontkereseti kérelmet és az 51.772.080 forint összegű beszámítási kifogást elutasító elsőfokú döntést és annak indokait nem érintette.

[32] A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése részben alapos.

[33] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a döntésével és annak jogi indokaival az ítéltábla a kereset elbírálását illetően egyetértett, míg a viszontkereset és a fenntartott beszámítási kifogás tárgyában nem értett egyet.

[34] A kereseti kérelem elbírálása során az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy az előzményi perben hozott, a jelen per feleit egyetemlegesen marasztaló jogerős döntésből eredő kötbérfizetési kötelezettség a rPtk. 338. § (1) bekezdése alapján a feleket egyenlő arányban terheli, ugyanakkor egymás közötti viszonyukban a rPtk. 344. § (1) bekezdése alapján a felróhatóságuk arányában felelnek a Társulással kötött vállalkozási szerződés megkülsüléséért. Ebben a körben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a vállalkozási szerződés teljesítése során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható és a szerződésszegés kizárólag a felperes magatartására vezethető vissza. Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a jelen perben részes felek viszonyában az előzményi per nem jelent ítélt dolgot, mert abban a perben a bíróság csak a Társulás és a konzorcium közötti szerződés megszegése tárgyában foglalt állást, míg a konzorciumi tagok felelősségének arányát nem vizsgálta.

[35] A rendelkezésre álló adatokból, így az okirati bizonyítékok, az előzményi per iratai és a jelen perben meghallgatott tanúk vallomásai (57. számú jkv.) alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a vállalkozási szerződés felmondásához vezető szerződésszegésért kizárólag a felperest terhelte volna felelősség. Az alperes hivatkozása ellenére nem állapítható meg, hogy egyáltalán ne vett volna részt a tervezési munkálatokban, különös tekintettel a konzorciumi szerződés XI. pontjára, amely szerint a tervezési munkákat a felek együtt végzik. A per adataiból arra is lehet következtetni, hogy nem csak a tervezés, hanem a kivitelezési munkálatok befejezése is okozott csúszást, amelyért az alperes volt felelős. Az alperes által hivatkozott pseudomonas-fertőzés kapcsán az előzményi perben lefolytatott szakértői bizonyítás a fertőzés okát nem tudta kétséget kizáróan megállapítani, így a jelen perben sem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy az kizárólag a felperes felelőssége lenne. Az előzményi eljárásban a Kúria által is megállapított tény, hogy a perbeli kivitelezési munkálatok végzése során a konzorcium kapacitás gondokkal küzdött (Kúria ítélete [69.] pont), illetve hogy a véghatáridő időpontjában a jelen per alperesének feladatkörébe tartozó munkálatok készültségi foka nem volt 100%-os (Kúria ítélete [81.] pont). Miután az alperes a mentesülését nem tudta bizonyítani, az egyetemleges marasztaláson alapuló kötbérfizetési kötelezettség a feleket egymás között 50-50%-ban terheli.

[36] A beszámítási kifogást illetően az ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával. A másodfokú eljárásban az alperes már csak az 61.882.322 forint és járulékai beszámítása iránti kifogását tartotta fenn. A felperesi előadással szemben a beszámítási kifogás megváltoztatásának korlátai (Pp. 373. §) erre az esetre nem vonatkoznak, mert a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja alapján a fél az elsőfokú döntést részben is fellebbezheti, vagy a Pp. 364. § folytán alkalmazandó 221. § (1) bekezdés a) pontja alapján a beszámítási kifogását akár a másodfokú eljárásban is leszállíthatja. Az elsőfokú bíróság ezt a beszámítani kívánt tételt azzal utasította el, hogy bár annak jogalapja fennáll, de az összecszerűsége nem felel meg a Pp. elszámolási szabályainak, vagyis a csatolt számítás eredménye nyilvánvalóan téves, ezért azt megalapozatlanság miatt érdemben el kellett utasítani. Az alperes azonban a

beszámítását a Pp. 209. § és 210. §-ában foglalt formai követelményeknek megfelelően terjesztette elő, annak jogalapját a felperes érdemben nem vitatta, tehát amennyiben az alperesi elszámolás téves, úgy annak nem az a következménye, hogy a beszámítás egészében alaptalan, hanem hogy a helytálló elszámolásnak megfelelően részben alapos. Arra alappal következtetett az elsőfokú bíróság, hogy az alperes elszámolása számszakilag téves, de akkor járt volna el helyesen, ha a beszámítás érdemi vizsgálata során ellenőrzi a csatolt számítást, és szükség esetén megállapítja a beszámítható követelés, illetve a fennmaradó kereseti követelés helyes összegét.

[37] Az alperes elszámolása a fellebbezési kérelemben írtak szerint sem megfelelő, így a felperes alappal kifogásolta, hogy az alperes a kamatokkal növelt követelését kívánja levonásba helyezni a felperes tőkekövetelésével szemben, amely folytán a felperesi tőkekövetelés kamata a levont rész után figyelmen kívül marad. A helyes elszámolás kiindulópontja, hogy egyazon napra kell kiszámolni a felek tőkekövetelése után járó késedelmi kamatok összegét, és azokat a tőkével együtt kell egymással szemben elszámolásba helyezni. Az elszámolást a Pp. 210. § (2) bekezdésére figyelemmel a beszámítás bíróságra történt előterjesztésének időpontjával, azaz 2021. március 25-re kellett elvégezni. A felperes kereseti, illetve az alperes beszámítani kért követelését és az azok után az elszámolás napjáig lejárt, tételesen számított késedelmi kamat összegeit az alábbi táblázatok tartalmazzák:

Kereset

Beszámítási kifogás

[38] A fentiekből következően 2021. március 25-én a felperes kamatokkal növelt összes követelése az alperessel szemben 457.914.584 forint volt, amelyből levonásba kellett helyezni az alperes által beszámított, a lejárt kamatokkal együtt 95.896.146 forint összegű követelését. A felperes fennmaradó követelése tehát 362.018.438 forint, amelyből 327.578.281 forint után 2021. március 26. napjától, míg 34.440.157 forint után 2023. február 3. napjától a kifizetés napjáig jogosult a rPtk. 301/A. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatra.

[39] Az ítéltábla az alperes viszontkereseti kérelmét illetően sem értett egyet az elsőfokú bírósággal. Az elsődleges – kártérítés címén előterjesztett – viszontkeresetet elutasító döntést az alperes nem vitatta. A másodlagos viszontkereset jogalapja a rPtk. 338. § volt, a peres felek közötti konzorciumi szerződésen alapuló elszámolás címén arra hivatkozással, hogy az alperes jelentős többletmunkát végzett, amelyhez képest arányosan kevesebb vállalkozói díjban részesült. Ebben a körben – a jelen perben részes felek viszonyában – nem annak volt jelentősége, hogy a Társulással kötött szerződésmódosításra tekintettel, illetve az előzményi perben hozott jogerős ítélet alapján a felek a Társulással szemben nem jogosultak pótmunkadíjat érvényesíteni, hanem annak, hogy a konzorciumi szerződésben miként állapodtak meg a felmerült költségeik elszámolásáról.

[40] A konzorciumi szerződés XI. pontja szerint a tagok részesedésének mértéke 50-50%, amelyből következően a vállalkozói díjat fele részben a felperes, fele részben az alperes számlázta ki a Társulás felé, azaz a konzorciumot illető díjban egyenlő arányban osztoztak. Az alperes arra hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a szerződés alapján a költséget ugyanúgy meg kellett volna osztani, mint a nyereséget. A konzorciumi szerződés azonban ilyen megállapodást nem tartalmaz. A felek a bevételt és nem a nyereséget osztották meg egymás között egyenlő arányban, vagyis azonos összegű vállalkozói díjban részesültek. A felek mint önálló jogalanyisággal rendelkező vállalkozások saját költségeiket a szerződésben nem osztották meg. A bevétel egyenlő arányú felosztására irányuló megállapodás nem értelmezhető úgy, hogy az a költségek megosztására is kiterjedne. Az alperes viszontkereseti kérelme tehát a konzorciumi szerződés rendelkezéseire figyelemmel nem alapos. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a másodlagos viszontkeresetösszegezésében is megalapozatlan, mert az alperes többletként a konzorciumnak járó, ki nem fizetett pótmunka-díj felét jelölte meg, amely az elmaradt haszonból eredő kár fele összege, de semmiképpen nem azonosítható az alperes pótmunkával kapcsolatos költségeivel.

[41] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben, a viszontkereset és a beszámítási kifogás körében megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[42] A felperes fellebbezése eredményre vezetett, míg az alperes fellebbezése részben, a beszámítási kifogás körében volt eredményes, amely az elsőfokú perköltség viselésének arányára is kihatott. A kereseti kérelem kapcsán – az alperes eredményes beszámítása folytán – a felperes 85%-ban tekinthető pernyertesnek, míg a viszontkeresettel összefüggésben a felperes teljes egészében pernyertes. Az ítéltábla ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte a nagyobb arányban pervesztés alperest a felperes által előlegezett kereseti illeték arányos részéből (1.275.000 forint) és a felperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj arányos részéből (6.710.000 forint + áfa) álló, mindösszesen 9.796.700 forint perköltség megfizetésére. Az alperes köteles továbbá a felperes által a másodfokú eljárásban előlegezett fellebbezési illeték arányos részéből (2.125.000 forint) és a másodfokon kifejtett ügyvédi tevékenység munkadíjából (2.500.000 forint + áfa) álló, mindösszesen 5.300.000 forint perköltség viselésére is. Az ítéltábla a felperesi jogi képviselő munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg.

Budapest, 2023. január 18.

dr. Buglyó Gabriella s.k.

dr. Benedek Szabolcs s.k.

dr. Sági Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró